

ר.ל.

פ ר ו ט ו ק ו ל מ ס' 25

מיטיבנו ועדת החוקה, חוק ומשפט
שהתקיימה ביום ד', כ"ו באייר תשי"ב-21.5.52 בסעה 08.45.

השתתפו: י. הרדי - מ"מ היו"ר

ע. איכילוב
ב. אזניה
י. בדר
ז. ודהפטיג
נ. חת
י. כסה
ע. מימון
י. קליבנוב
ח. רובין
א. תבורי
ד. בר-רב-האי

נעדרו:

ס. אונא
ע. אסף
י. בר-יהודה
א. ברמן
א. דויטש
ס. וילנר
ק. לוז
ח. לנדאו
י. סמילנסקי
ס. קסיס
י. שפירא

מוזמנים: ב. לוקר - יו"ר הנהלת הסוכנות היהודית

ח. כהן - היועץ המשפטי
ה' לורנס - חבר הכנסת
ח. צדוק - המשנה ליועץ המשפטי
א. ירין - המשנה ליועץ המשפטי

סדר-היום: 1. חוק לניהול מוסדות ציבוריים;
2. חוק למניעת הפקעת שיערים וטפסדות (תיקון);
3. חוק מעמד ההסתדרות הציונית.

ד. בר-רב-האי:
חבר הכנסת אונא הרגיש הנוקר שלא בטוב, וביקש
שמישהו מהחברים ינהל את הישיבה במקומו. אני
מציע שנבקש מחבר הכנסת הרדי לנהל את הישיבה.

(י. הרדי מקבל את הנהלת הישיבה).

אני פותח את הישיבה.

י. הרדי:1. חוק לניהול מוסדות ציבוריים.

י. הרדי, היו"ר:
חבר הכנסת בר-יהודה מציע להוסיף בחוק זה סעיף
האומר: "במקרה שהנהלה מוסד כמוגדר בסעיף 1
תפנה אל הממשלה, רשאיה הממשלה לצרף את בא-כוחה (להלן - הבא-כוח) אשר
רשאי לתת צווים בהתאם לסעיף 8 של חוק זה". בהתאם לזה יווספו בסעיפים
המתאימים השם "באמן" או "הבא-כוח".

ר.ל.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
21.5.52
חוק לניהול מוסדות ציבוריים

ח. כהן:

לפי סעיף 4 יכול הנאמן לנהל את המוסד בעצמו או באמצעות מינהלה. אין שום דבר המונע את הנאמן למנות את המנהלה, כולה מתוך המינהלה הקיימת, או לשתף את חבריה במנהלה החדשה. לפי הנוסח החדש המונח בפניכם, אין צורך להוסיף את ההוראה הזאת.

ח. רובין:

תשובת היועץ המשפטי אינה קולעת לכוונת המציע. אמנם ברור כי אין כוונה שאחרי שמתמנה נאמן לא ישתף פעולה עם המנהלה; אין מניעה לכך. אבל ברגע שמתמנה נאמן במקום המנהלה, יש לזה ביטוי מסוים כלפי הציבור: המנהלה מופיעה בפני הציבור כמנהלה אשר מוסדות מסויים דאו צורך להדיחה, על מנת למנות נאמן. הצעת בר-יהודה אומרת כי המנהלה אינה מופיעה בפני הציבור כמנהלה שהיא צורך להדיחה, אלא היא מטפחת להתקיים, אך רוצים שתהיה לה מסעבת חזקה על-ידי מינוי נאמן. לכן אני מציע להוסיף את הסעיף המוצע. אין הוא עומד בניגוד לחוק, אלא נותן אפשרות להקל לפעמים. אינני רואה יסוד לפקפוקים של היועץ המשפטי.

ג. חת:

אני מציע להוסיף בסעיף 2(א) אחרי המלים: "כי הנאמן הציבורי לעניני צדקה" את המלים: "או כל איש או מוסד אחר לפי דאות עיניו של בית-המשפט".

ח. כהן:

אני מסכים עם חבר הכנסת רובין שיש במתן צו כזה פגיעה במנהלה הקיימת, בין אם בצדק ובין אם שלא בצדק. הפגיעה הזאת תצטרך להיעשות, וא דבר זה הוא לטובת יושבי המוסד. החוק בנוי על כך שהנאמן הציבורי המתמנה הוא פקיד ממסלה, והממשלה נוטאת באחריות על המוסד. לא רצינו שבית-המשפט יוכל למנות נאמנים פרטיים, שלא יהיו אחראים בפני שום מוסד חוץ מן האחריות בפני בית-המשפט לפי החוק הכללי. לפי כל מונה החוק, האחריות להנהלת המוסד במקרה כזה נופלת על הממשלה. הנאמן הציבורי לעניני צדקה מייצג את הממשלה. לפי סעיף 4 יכול הנאמן למנות אודיטורים שינהלו את המוסד בפועל, אבל אז הם אחראים כלפיו, והוא אחראי כלפי הממשלה וכלפי הכנסת וכלפי יתר המוסדות המדינה. לא הייתי מציע לשנות את המבנה הזה, שאני רואה בו ערובה גדולה לביקורת ציבורית על מה שיעשה.

י. קליבנוב:

האם יש נאמן לעניני צדקה?

ח. כהן:

כן, מר יעקב בר-אור, היועץ המשפטי למטרד המסד, הוא הנאמן לעניני צדקה.

ג. חת:

לאחר ההסברה אני מסיר את הצעתי.

הנחלט: לא לקבל את הצעת בר-יהודה.

המתייגות לי. בר-יהודה.

היו"ר י. הררי:

אני רוצה לעודד בעיה שעוררתי אותה כבר בקריאה ראשונה. לועתי, אין בחוק זה כל הוראה מי ישא בהוצאות הכספיות של הנאמן. לאחר שממנים נאמן, תופסים את המוסד, זורקים את המנהלה, אי-אפשר שהמנהלה תמשיך להיות אחראית למימון הוצאות המוסד. צריכה להיות הוראה שהאוצר יכסה את ההפרסים, את הגרעון.

ג. חת:

במקרה זה אין כל יסוד להטיל את ההוצאות על המדינה. האם אוצר המדינה אטט בכך שבאיזה שהוא מוסד הענינים אינם מתנהלים כשורה? אם מתברר שאין למוסד כסף, צריך לחסל אותו או להעבירו לרשות הממשלה.

ר.ל.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
21.5.52
חוק לניהול מוסדות ציבוריים

ע. סימון: איך יתכן שלא תהיה מועצה ליד הנהלת המוסד?

ז. ורהפטיג: לשאלתה של גב' סימון: אין זה חוק המוסדות אלא חוק הבא להסדיר בעיה אינצידנטאלית הקשורה במוסדות. עד כמה שאני יודע, אין לנאמן הציבורי שום מועצה. אם מוסד ציבורי סרח או נמצא במצוקה, לוקחים ממנו את הנהלה לזמן מסוים, ובין שיש או אין למוסד מועצה, זה שאר כפי שהיה.

לבעיית ההוצאות של המוסד: היות וזה ענין של תקופה זמנית, לא דאגנו להוצאות. יתכן שאם יהיה לוטז גרוען גדול, הנאמן לא יקבל עליו את הנהלתו.

ע. איכילוב: לפי דברי ורהפטיג יוכל הנאמן לסרב לקחת על עצמו הנהלת מוסד שסבבו הכספי גרוע, גם אם העניינים בו אינם מתנהלים כשורה.

היו"ר י. הררי: גם אם נניח כי הכל ספיד והנאמן יכול להשתמש בכספי המוסד, האם ברור כי בשעה שתופסים את המוסד יכולים להשתמש בקדנותיו?

ח. כהן: לא התעלמנו מבעיית התקציב כשניסחנו את החוק, ובכוונה לא הכנסנו הוראה מפורטת בענין זה. יש לנו תקדים של מוסד אשר החוק הזה לא חל עליו מפני שאין הוא מאכסן או מאטפו אנשים - מפעל החלב לילדי בתי-הספר, שהיה ספק מפעל פרטי ספק מפעל ציבורי. בכדי שהמפעל הזה ימשיך, הממשלה ראתה צורך לקחת אותו תחת ידיה, אך לא היה לה תקציב כדי לנהל אותו. שר האוצר הביא את הדבר בפני הכנסת וביקש תקציב. הוא הדין בחוק זה. כשתתעורר בעיה של מוסד סאי-אפשר לנהל אותו אלא אם הממשלה תממן את הנהלתו, כי אז דוצים אנו שהאוצר יקבל לכך הקצבה רגילה בדרך הרגילה. אז יהיה על האוצר לשכנע את הכנסת סמן הצדק וטן הצורך שהמדינה תממן את המסך קיומו והנהלתו של מוסד פטוריים. לא רצינו לתת לאוצר "קרט בלוט" לגבי כל מוסד.

היו"ר י. הררי: בזאת סיימנו את הדיון בחוק זה ונעביר אותו למליאת הכנסת.

2. חוק למניעת הפסעת סעדים וטפטרות (סיפוט) (תיקון).

היו"ר י. הררי: בישיבה הקודמת, לאחר סמיעת דברי ההסבר של פרקליט המדינה מר שטרון, הוחלט לאפשר לחדש את הויכוח בענין זה.

הסאלה סרציתית לעורך חדרגת, אמנם, מן המסגרת של התיקון שהוצע לנו. אני כופר בצורך להוסיב אזרחים אנשי ציבור בבת-הדין לספטרות. אם טובה היא השיטה הזאת, אפשר להרחיבה ולהנהיגה לאו דוקא על בתי-הדין לספטרות בלבד. לדעתי, עברנו את השלבים בהם צריך לסתף את העם במלחמה נגד הספטרות, ואינני יודע מה מוסיפים שני נציגי הציבור. הם רק טכנידים מאוד על העבודה. עפ"י רוב הם מקלים במשפט, ואם אנחנו טעונינים בהחטרה, אנחנו צריכים להיות מעוניינים דוקא בשופטים מקצועיים. שופטי הציבור הם מתנדבים, ואם אחד מהם לא בא, אי-אפשר לקיים את המשפט. הדבר הזה טיותר פי כמה לאחר התיקון שהוכנס, לפיו יכולה התביעה הכללית לחעביר כל משפט ללא יוצא מן הכלל לבתי-המשפט הרגילים. מי יחליט איזה משפט להביא בפני בית-המשפט הרגיל, ואיזה - בפני בית-דין למניעת הפסעת סעדים וטפטרות. תהיה בכך אפלייה לגבי הנאשמים.

דל.

י. קלינגוב:

בקשר עם צירוף אנשי הציבור לבתי-דין אלה, נתעוררו
מסיקות אם הדבר הביא לתוצאות המקומות. יש לי רושם
שהתוצאה היתה הפוכה. אך לדעתי עלינו להחליט קודם אם הנושא הזה שייך
לחוק ואם אפשר להכניסו כהצעת תיקון. אני מסופק בכך.

התוצאה של החוק הזה היתה שהקהל התחיל לרנון אחרי
הממשלה שהיא נוהגת שלא בצדק בהגסת המשפטים האלה. אינני נושט שבענין זה
מעוניין מישהו בכנסת הזאת לחתור תחת האוטוריטה של הממשלה. הגיעו אלי תלונות
על אפלייה, על רצון רע ואולי גם על כוונות בלתי טהורות מצד מנגנון התביעה
הכללית, להזיק לשפטי הטוב של איש זה או אחר. לו אפשר היה להגיע לכך
שכל המשפטים יתנהלו בפני בית-משפט המורכב משופט מקצועי ושני שופטי ציבור,
היה זה דבר רצוי. אבל כנראה שדבר זה אינו ניתן לביצוע. מדוע - אינני יודע.
נדמה לי כי בענין זה הממשלה לא עשתה את הדרוש. אפשר היה לקבוע פנלה קבועה,
יותר מצומצמת, לערוך התייעצויות עם השופטים האלה לעתים טזוטנות, להסביר
להם. אפשר להשיג תוצאות טובות על-ידי שיתוף פעולה הדוק בין השופטים והתביעה
הכללית או המשטרה, עד כמה שזה נתון בידיה, ובין נציגי הציבור. לפני
כמה שנים היו בתי-דין כאלה בקשר עם דיור, והם פעלו כהוגן, מכיון שהיתה
הרגשה כללית כי עושים שירות ציבורי למדינה.

אם הממשלה חושבת כי אפשר לעשות איזו שהיא פעולה
לחיזוקם של בתי-המשפט הציבוריים בהסתתפות נציגי הציבור, בטען תקופה קצרה
של כמה חדשים, הייתי בעד זה שנסיון כזה ייעשה. אם לאו, הרי לצערי הרב
אחיה מוכרח להגיע למסקנה כי צריך לבטל את בתי-הדין האלה ולמסור את הדיון
בעניינים אלה לבתי-המשפט הרגילים, מפני שעל-ידי מסירת אפשרות הבחירה
בידי התביעה הכללית אנחנו הולכים לקראת הנסכת הפרמטיבה של הדיון
בעניני מספרות והפקעת שערים.

ה. רובין:

התיקון המוצע אינו מחדש דבר, כי מה שנאמר בו
נמצא בחוק.

האפשרות הניתנת בידי התביעה הכללית לבחור בין
ארבעה בתי-משפט בפניהם היא יכולה להביא את הנאשם, היא כשלעצמה דבר פגום.
צריך להיות בית-משפט קבוע, מבלי שתהיה לנאשם או לתביעה הכללית אפשרות
לבחור אותו. אם רוצים לתקן זאת, צריך לעשות זאת בכיוון אחד: צריך לעשות
חלוקה עניינית של הדברים שצריכים להביא בפני בית-משפט השלום ושל הדברים
שצריכים להביא בפני בית-המשפט המחוזי, בפני בית-משפט עם נציגי ציבור
ובפני בית-משפט בלי נציגי ציבור. זוהי לדעתי הדרך היחידה, אם כי אינני
מתעלם מן הקשיים הכרוכים בה.

לדעתי יש לשמור על העיקרון שבתי-דין אלה ישתתפו
אזרחים כנציגי ציבור. הם אינם צריכים להיות דוקא עורכי-דין. (ח. כהן: כיסלנו
זאת. נשארו רק עורכי-דין מעטים). צריך לקבוע כי הדעות המקומיות תקבע
בתחילת כל שנה פנלה גדולה של אנשים ומתוכה תיעשה הגדלה בה ייקבע מי ישב
בכל משפט ומשפט.

ז. ורהפטינג:

אפשר לקלקל כל רעיון טוב על-ידי ביצועו. הרעיון של
שיתוף נציגי הציבור במשפטים אלה הוא רעיון בריא
וטוב, אבל, לצערי הרב, קלקלו אותו. הציבור שלנו אינו כחונך עדין לסירות
ציבורי, אבל הרבה תלוש גם בביצוע. צריך שהעומס המוטל על נציגי הציבור
לא יהיה גדול מדי. בזמנו דובר בכנסת עלהבחנה בין העבירות הנאות בפני
בתי-דין אלה לבין העבירות הנאות בפני בית-משפט רגיל. לפי הידיעות שקיבלתי,
האבחנה הזאת לא בוצעה. אינני רואה אפשרות להכניס את האבחנה הזאת בחוק.
הייתי מבקש מן היו"ד כי כשיביא את הצעת החוק לכנסת, יקבל ממשרד המשפטים
את ניסוח האבחנה הזאת בין שני הסוגים, ושהממשלה תתחייב לשמור על כך. אז
יהיה טיכוי להצלחתם של בתי-דין אלה.

ד. גר-רב-האי:

הויכוח חרג ממסגרת התיקון המוצע לבו, אבל הבעיה כשלעצמה חשובה. לא אסתיך מכס כי עמדתי בענין שיתוף נציגי הציבור נמערערה לא מעט במשך השנים האלה. האפשרות של ברירה בין בתי-משפט אינה טובה. לא פעם היינו עדים לכך שאנשים הנואסים נאומים בלהבים נגד הסוק השחור, דורשים את העונשים הקלים ביותר בחדרי ההתייעצות של השופטים. מלבד זאת, תחילה טינו בעיקר עורכי דין לפנל, והם נעשו טותפים לשופטים בגירור הנקודות המספטיות. אח"כ הסתלקו רוב י עורכי-הדין מן הדבר הזה, טפני טזה סתם להם מקור הכנסה. ברוב המקרים נדחו המספטים האלה מחוסר אפשרות של התאמת הזמן בין השופטים.

ה. כהן:

נצחמתי לסמוע מפי חבר הכנסת קליבנוב כי מרננים אחרי התביעה הכללית בקטר עם מספטי הספטרות, ומפי חבר הכנסת ורהפטיג - כי הסידור שהתחייבה עליו המססלה בקטר עם בית-משפט השלום מאד אחד ובית-המשפט המחוזי מצד שני, אינו מתקיים. הייתי מבקט מאוד מטני חברי הכנסת להביא בפני כל ריבון וכל תלויה כזאת, כדי שאוכל לבדוק את הדבר. אותו סידור שנעשה, אשר חבר הכנסת ורהפטיג קרא אותו מעל במת הכנסת, הוא הסכס מחייב שנעשה בין התביעה הכללית והמססרה, לפיו מביאה המססרה את המספטים הרגילים בפני בית-משפט השלום, בו בזמן שהיועץ המספטי או התביעה הכללית מביאים לפי החוק הזה את המקרים שיט להביא לבית-המשפט המחוזי או לבית-הדין למניעת הפקעת טערים וספטרות. חלוקת עבודה זו, היא החלוקה שהוסכס עליה בין המססרה והתביעה הכללית, ואם יש איזו שהיא הפרת החלוקה, אני מעונין מאוד להביא את הדברים על תיקונם. חבר הכנסת ורהפטיג אינו יכול לצאת ידי חובה מהביאו את הדבר באופן סתמי לשלחן זה.

אני מסכים עם כל אלה שטענו כי זכות הבחירה בין בתי-המשפט הנתונה בידי התביעה הכללית, אינה דבר טוב. אהיה הראשון שאסמח על ביטול הדבר הזה. אבל חשבנו כי דוקא בקטר עם עניני הספטרות לא יהיה זה אטון אם ננהג באותו סדר. כשבוא לבטל את הדבר הזה בכלל, על-ידי חוק כללי שיקבע מסטרות ולא ישאיר זכות בחירה בידי התביעה הכללית או הנאסם, נעשה זאת גם לגבי חוק זה. היום אנחנו מוכרחים לבקט מכס את הבחירה הזאת, כי אם לאו נצטרך להפטיק את הטיפוט בעניני ספטרות. המיסדים של הטיפוט הזה גדלו בזמן האחרון במידה כזאת שאין כל אפשרות להביא את כל המספטים האלה בפני בית-דין של שלושה, אלא אם בגדיל את הפנלים ואת מספר השופטים פי כמה - דבר שאיננו באפשרותנו התקציבית. הברירה היחידה היא להביא את המקרים "הסיטונאיים", המקרים הקטנים, בפני שופטי השלום, דבר שיביא לריבוי ההודאות באסמה והחשת הדיון, ולהטיד את המקרים החמורים ביותר לבתי-הדין האלה.

אני רוצה להבטיח לוועדה כי התיקון שאנחנו מביאים הוא דבר שהזמן גרסו, והמססלה תעשה כל אשר לאל ידה כדי להביא לכך שלא רק בשטח זה אלא בכל שטח טיפוט פלילי ייקבעו סמכויות בית-המשפט בחוק ולא תיטאר זכות הבחירה לא בידי התביעה הכללית ולא בידי הנאסם.

י. הררי:

השאלה היא אם הבעיה שנתעוררה מהווה נושא חדס אם לאו. אני טוכן להניח, לצורך הדיון, שיט כאן נושא חדס. במקרה כזה הוודה יכולה להחליט להביא את הנושא החדס הזה בפני הכנסת או שלא להביאו, ואז יכול כל חבר הוועדה לעשות כרצונו. אני מציע שנחליט כי יש כאן נושא חדס, ואני מציע לוועדה להחליט להביא את הדבר בפני הכנסת.

הוחלט: לא להביא את הבעיה בפני הכנסת.

החוק נתקבל.

ר.ל.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
21.5.52

חוק למניעת הפקעת שיערים ומספרות
(שינוי) (תיקון).

ח. רובין: אני נמנעתי ואני מבקש רשות להודעה או האהרה בכנסת, עקב הסנעוטי.

י. הררי, היו"ר: אינני יודע אם קיימת אפשרות כזאת.

ח. רובין: אם כן, אני מצביע נגד ומסתייג: אני מציע בסעיף 2 לכתוב במקום "תקפו של החוק מ-15 בפברואר" - "תקפו של החוק מ-16 בפברואר".

היו"ר י. הררי: אני מציע לקבל את ההצעה הזאת.

ח. רובין: אם כן, אני מציע למחוק את סעיף 2.

- הוחלט: 1. לא לקבל את הצעת ח. רובין למחוק את סעיף 2. הסתייגות לח. רובין.
2. לקבל את החוק ולהעבירו לסליאת הכנסת.

3. חוק מעמד ההסתדרות הציונית.

ב. לוסר: הועה"פ הציוני קיבל מספר החלטות בהן היה רוצה לשנות את הצעת החוק. משום כך כדי שבדיוני הועדה ישותף מישהו שיוכל להסביר את הדבר. הבאתי אתי רשימת ההצעות שנתקבלו על-ידי הועה"פ הציוני וכן גם הצעות המיעוט, שלא נתקבלו, אבל הועדה יכולה לקבל אותן.

ג. חת: אני מציע שנתחיל בשמייעת ביאוריו של יו"ר הנהלת הסוכנות היהודית לחוק זה וגם להחלטות הועה"פ.

ב. לוסר: לא אעבור על כל השלבים שהביאו לידי הצעת החוק הזאת ולניסוק הצורך בה. הדבר היה בכנסת, ראש הממשלה דיבור, ואעפ"י שאינני מוכרח לקבל מלה במלה כל מה שאמר, הרי בדרך כלל הוא הסביר לשם מה דרוש החוק הזה. הועד הפועל - בזאת, כולו ללא יוצא מן הכלל - היה בדעה כי יש צורך בחוק זה.

הצורך בחוק הוא, לדעתי, לשם סידור תמיד כללי של היחסים בין ההסתדרות הציונית והמדינה, או, אם אתם רוצים, בין הנהלת הסוכנות וממשלת ישראל, שלא תתעורר בכל פעם שאלה. שנית, יש צורך בחוק הזה מפני שיש בתנועה הציונית, כפי ששמעתם, מסבר ומצוקה; יש מדינה, ויש הסוכנות היהודית, ההסתדרות הציונית העולמית. יש צורך להביא זאת לביטוי בחוק. אומר גם דבר שלישי: יש צורך בחוק גם בכדי לחזק במקצת את הרגשתם של הציונים בחו"ל, שיש להם עוד משהו לעשות בעולם היהודי. בדרך כלל - זאת זאת אני אומר בשמי - גם לו היה החוק מתקבל כפי שהוכנס, הייתי רואה בכל המובנים את סילוי מסאלתנו. אבל הוע"פ הציוני חשב שיש צורך להכניס שינויים, לשם הבהרת הדברים. הוע"פ חשב כי בסעיפים שהניס של החוק יש מעין המעט דמות התנועה הציונית, ורצה להכניס ניסוח שיהיה כי אין זאת כוונת החוק.

הייתי רוצה להוסיף כי חשוב מאוד שהדבר הזה ייעשה בהקדם האפשרי. הדבר נמשך כבר זמן רב. יותר משנתיים עברו עד שהגענו להכרה בצורך הזה. באוגוסט-ספטמבר 1948, בועה"פ הציוני, התפטרו חברי ההסתדרות וציונית שהיו גם חברי ממשלה, חוץ מקפלן, שהחזקנו בו כסמל של הקשר החי.

ב. לוקר:

אז באנו להסדר בנוגע לטטחי הפעולה. לו יכולה היתה ההסתדרות הציונית לעמוד במה שהבטיחה, לממן את כל אותן העבודות שקיבלה על עצמה, יתכן שהיחסים היו מאוד תקינים. אבל קרה שהעם היהודי במן, אמנם, הרבה מאוד, אבל לא די, ומוכרחים היינו להעביר על שכמי המדינה הרבה דברים אשר היה מן הצדק שאנחנו נעשה אותם. מתוך כך באו גם אי-הבנות, לא כל כך בצמרת כמו הכליט המבצעים משני הצדדים. כך נתעורר הצורך של קביעת היחסים בחוק, ואח"כ - כפי שכתוב בחוק - גם באמנה. כבר הכינונו הצעת אמנה, אבל אין זה שייך לכנסת. אני יודע שישנם הרואים כי גם האמנה תבוא לכנסת. אנחנו איננו מתנגדים לכך, אבל איננו רואים בכך צורך. זה תלוי בכנסת, במה שתחליט. אצלנו, ואם אינני טועה, גם בממשלה, יש כבר הצעה של אמנה, שהוכנה בציוף עם משרד המשפטים.

בקשתי כי הועדה תעבוד באופן לא יותר מדי אטי, כדי שהדבר הזה יוכל לעבור בזמן הקרוב בכנסת.

ב. אזניה: אני מציע שנדון בחוק סעיף טע"ד.

ג. חת: אני מציע שקודם כל יינתן לנו החומר כולו. גם אם נקבל את השקפת הממשלה שהאמנה היא פרוגרסיבית של הממשלה מטעמים פרינציפיוניים או מעשיים; הרי חשוב מאוד כי נוסח האמנה יהיה בפנינו בעת שאנחנו דנים בחוק. יתכן שנהיה בדעה כי צריך משהו מן האמנה להכניס בחוק, או להיפך. אני חושב שצריך כי יזינו בפנינו גם דיוני הווע"ה בשאלה זו. לכן אני מציע להסתפק היום במה שמענו, לקבל את כל החומר, את ההצעות, את הצעת האמנה, ואם אפשר גם את פרוטוקול דיוני הווע"ה בענין זה.

ד. כסה: אני חושב שעלינו להיענות לתביעת יו"ר הנהלת הסוכנות היהודית ולהחיש את הדיון. דוקא לכן אני מציע שלא נמשיך עכשיו בבירור, אלא נפנה לנציגי המפלגות בוועדת החוקה שיקיימו אתייעצויות עד לישיבה הקרובה, כי כל אחד מאתנו מוכן להתחשב בצמרת מפלגתו בווע"ה הציונית.

ה. רובין: לי נראה כי יש צורך בויכוח כללי. ולכוח כזה יקצר את הדיון, מפני שמעיקי החוק שלובים אחד בשני, ומכיל לא הפוך הויכוח במעייפים מסויימים לופכוח כללי. מוטב לקיים את הדיון בכללי תחילה. עד לדיון אני מציע שנקבל כחומר את החלטות הקונגרס הציוני האחרון, החלטות הווע"ה הציונית האחרון, הצעות שהוצעו לקונגרס האחרון והצעות שהוצעו בווע"ה הציונית האחרון. אז נוכל בישיבה הבאה לדון על יסוד החומר הזה.

ו. אזניה: דחייה לישיבה הבאה פירושה דחייה לטבוע. בינתיים מתקרבת פגרת הכנסת. והרי ישנם מעייפים שאין עליהם ערעור מפילו מצד המיעוט של הווע"ה הציונית. מדוע לא נעבור עליהם?

ז. איכילוב: אנחנו, כחברי כנסת, איננו מוכנים לגמור זאת אחת-שתיים, כאשר מוכן חבר הכנסת אזניה. בשבילנו החוק הזה איננו צאמו של בן-גוריון בישיבת הכנסת. נושא כזה מצדיק יחס רציני לדבר. אני מציע גם לקבל את הצעת רובין בנוגע לחומם שנקבל בשעת הדיון הזה.

